

opusdei.org

A Prelátus 2015. októberi levele

Az októberi levél két központi témája: az Opus Dei alapításának újabb évfordulója és Ferenc pápa felhívása a hazájukat elhagyni kényszerülők megsegítésére.

2015.10.16.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A holnapi nap különösen a hálaadásról szól, hiszen az Opus Dei alapításának újabb évfordulóját

ünnepeljük. Jól tudjuk, hogy Szent Josemaría imádság közben kapta ezt a fényt Istentől, miközben a korábbi, attól kezdve készített feljegyzéseit rendezte, hogy először „megérezte”, Isten valamilyen feladatot szán neki. Már sok éve kérte az Urat, hogy mutassa meg neki az akaratát: „*Domine, ut videam!*” Uram, add, hogy lássak! Majd a Szűzanyához fordult: „*Domina, ut sit!*” Úrnőm, váljon valóra, amit Fiad kér tőlem! Ezért amikor végül világosan meglátta, hogy mit vár tőle Isten, térdre borult az Urat imádva és hálát adott a háromszor Szent Istennek, miközben fülében az Angyalok Királynője-templom harangjai visszhangoztak, amelyek a Mennyek Királynőjének tiszteletére zúgtak a szent őrangyalok ünnepén. A térdre borulás mindenki számára azt jelenti, hogy imádjuk Istent a jóságáért, és készen állunk rá, hogy feltétel nélkül szolgáljunk.

Az Alapítónk soha nem felejtette el azt a harangzúgást. Egy levélben, amelyet halála előtt egy évvel írt a gyermekeinek, így fogalmazott:
„Szeretném, ha ez a harangzúgás mindörökké ugyanazzal az örömmel és éberséggel töltené el a szíveteket, mint amelyet az én lelkemben hagytak az Angyalok Királynője-templom harangjai majdnem fél évszázaddal ezelőtt. Az isteni öröm zúgása, a Jó Pásztor füttyszava, amelynek (...) bűnbánatra kell indítania, és ha szükséges, feléleszti a vágyat a mély belső megtérésre: a lélek új felemelkedésére, több imádságra, több önmegtagadásra, több engesztelésre, több erőfeszítésre indít azért, hogy jó gyermekei legyünk az Egyháznak.”[1]

Emlékeztetni szeretnék benneteket és magamat is az Alapítónk e tanácsaira, hogy mindig igyekezzünk megvalósítani őket, különösen a most

kezdődő hónapban, a rózsafüzér hónapjában, amely – az Opus Deiben meghirdetett Mária-évben – egyben a családról szóló püspöki szinódus hónapja is, azé a szinódusé, amelyért a Pápa kérésének megfelelően már régóta és sokat imádkoztunk. Ami a te imádságod és az én imádságom értékét illeti, szeretnék elmesélni egy történetet. Ausztráliában meglátogattam egy püspököt, aki néhány percnyi beszélgetés után megkérdezte tőlem: ugye az Alapító sokat imádkozott azért, hogy megvalósítsa a Művet? Igennel válaszoltam, és elmeséltem neki néhány részletet. Kérdezzük meg mi is magunktól: sokat imádkozunk azért, hogy nap mint nap megvalósítsuk a Művet?

„Álljatok meg egy pillanatra, gyermekeim– írta az Atyánk –, és gondoljatok saját magatokra. Talán már halljuk is a nagy harangok– a mennyei kegyelmek –

zúgását a lelkünk mélyén. Isten feltétel nélküli odaadásával arra figyelmeztet, hogy a valódi keresztény viselkedés isteni és emberi szálakból szövődik: az ember akarata összefonódik Isten akaratával.”[2]

Szent Máté szavaival mondja nekünk: *„Legyetek hát tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes.”*[3] Majd ugyanezt ismétli el Szent Pál: *„Az az Isten akarata, hogy szentek legyetek.”*[4] 1928. október 2-tól kezdve Szent Josemaría – aki tudatában volt annak, hogy Isten azt akarta, hogy az Opus Dei Isten népének *egy kis része* legyen az egész Egyház szolgálatára – habozás nélkül e feladatnak szentelte magát, ezért írt így teljes biztonsággal: ***„Az Isten Műve azért született, hogy teljesítse Isten akaratát. Ezért legyetek mélyen meggyőződve, hogy a Menny mindent megtesz azért, hogy megvalósuljon.”***[5]

Az Opus Dei akkor még csak egy kis mag volt, amely alig bújt ki a földből. Ezért azok az első férfiak és nők, akik hűségesen követték az Atyánkat – bár rájuk is várni kellett –, nagy hitről tettek bizonyosságot: hittek Istenben és – folyamatos odaadását látva – hittek az Alapítónkban. Ezen az évfordulón felénk is hálával fordulunk. Most, amikor már látjuk, hogyan vert gyökeret a Mű szellemisége a lelkekben és a világ számtalan országában, ki merem mondani, hogy *majdnem nincs szükségünk hitre*, mert a Mű fejlődése a napnál is világosabb, kézzelfogható, és mi magunk is meggyőződhetünk róla, hogy Isten hűséges az ígéreteihez.

Igen, gyermekeim, **„*legyetek mélyen meggyőződve, hogy a Menny mindent megtesz azért, hogy [az Opus Dei] megvalósuljon*”** [6] az egész világon, és erre a nagy kalandra hív minket a munkahelyünkön, széles baráti és

ismeretségi körünkben, illetve a családjunkban is. Csatlakozunk oly sok lélek hálaadásához a Mennyben és a földön, akik folyamatosan dicsőítik a Szentháromságot ezért az ajándékért, amelyet az Egyháznak és a világnak adott. *Sanctus, sanctus, sanctus* – hirdetjük, és tudjuk, hogy a szavak nem képesek kifejezni Isten nagyságát és irgalmát.

Idézzük fel a következő gondolatokat, melyekkel az Atyánk imádságában Istenhez fordult: ***„Te az vagy, aki vagy: a legfőbb Jóság. Én az vagyok, aki vagyok: a legutolsó piszkos rongy ezen a szennyes világon. És Te mégis rám tekintesz... és keresel... és szeretsz engem. Uram, add, hogy a gyermekeim nézzenek, keressenek és szeressenek Téged! Uram, hadd keresselek, nézzelek és szeresselek Téged.”***[7]

Október 6-a, az Atyánk szentté avatásának évfordulója, kiváló alkalom arra, hogy megkétszerezzük Isten iránti hálaadásunkat és imádságunkat az Egyházért, a Műért és minden lélekért. Tárjuk ki a szívünket mind a közelünkben, mind a távol élő emberek felé, mert apostoli buzgalmunk lendületének mindenkit el kell érnie. A keresztény családokra e téren sajátos felelősség hárul, amelyet igyekszünk megerősíteni, különösen azokban a családokban, amelyekben az Opus Dei szellemisége gyökeret vert. Ahogy Szent II. János Pál pápa írta: „Amennyire befogadja az Evangéliumot és érlelődik a hitben, annyira válik a keresztény család evangelizáló közösséggé... A család apostoli küldetése, amely a keresztségből fakad, új erőt nyer a házasság szentségi kegyelméből a hit továbbadására és arra, hogy a maga közösségét Isten terve szerint megszentelje és átalakítsa.”[8]

Az új evangelizációban – amelynek jelen kell lennie mindennapi életünkben – kérjük a Szentháromságot, hogy szítsa fel bennünk a vágyat, hogy minden környezetbe elvigyük a fényt és a sót, amely Krisztus tanítványainak jellemzője. „Ezért az Egyház minden tagja, kiváltképpen a keresztény családok, érezzék át felelősségüket a *kifejezetten missziós* – papi, szerzetesi, világi – *hivatások* születéséért és beéréséért, megragadván minden alkalmas eszközt, de soha nem mellőzvéen az imádság kiváltságos eszközét.”[9]

Manapság számtalan család szenvedésének vagyunk tanúi, akik kénytelenek elhagyni hazájukat különböző okoknál fogva: munkahiány, szegénység, háború, a hitük miatti üldözés... És ezek az emberek gyakran hatalmas nehézségekkel találják szembe magukat, amikor megpróbálnak

beilleszkedni abban az országban, ahol élni szeretnének. Az Egyház, minden ember Édesanyja, nem közömbös e helyzetekkel szemben. Ferenc pápa folyamatosan arra buzdít minket, hogy emberi és keresztényi szolidaritással forduljunk ezek felé az emberek felé. Amint nemrég emlékeztetett: **„Látva azt a tragédiát, hogy menekültek tízezrei próbálnak a háború és az éhség okozta haláltól megmenekülni, és útra keltek az élet reményében, az Evangélium arra hív, arra kér minket, hogy legyünk „felebarátai” a legkisebbeknek és a legelhagyottabbaknak, hogy konkrét reményt nyújtsunk nekik. Ne csak azt mondjuk, hogy »Fel a fejjel! Türelem!...« A keresztény remény küzdő remény, mégpedig a biztos cél felé haladó ember szívósságával küzd.»**[10]

A Szentatya kérését is intézett hozzánk: tegyünk **„egy konkrét gesztust, felkészülésként az irgalmasság szent évére”**,[\[11\]](#) amely decemberben kezdődik. Emberek ezreinek e vándorlása, amely most Európában különösen súlyos problémává vált, a világ többi részén is tapasztalható. A Pápa mindenkihez szól, azt kéri, hogy támogassák e felhívását, és teszi ezt arra emlékeztetve minket, hogy **„az irgalom a szeretet második neve”**.
[\[12\]](#)

Mit tehet mindegyikőnk e téren saját kezdeményezésből és személyes felelősséggel? Először is ne engedjük, hogy ezek az események érintetlenül hagyják a szívünket, ezért imádkozzunk és kérdezzük meg magunktól, hogyan tudnánk segíteni ezeknek az embereknek a szükségletein. Sok esetben jó, ha – saját lehetőségeinkhez mérten – együttműködünk az

egyházmegyékkel vagy a plébániákkal, amelyekhez a Pápa közvetlenül szól, vagy azokkal a szervezetekkel, amelyek ilyen jellegű segítséget nyújtanak. Senki sem fordíthat hátat oly sok férfi és nő súlyos szükségleteinek, hiszen ők a felebarátaink, akikben magát Krisztust kell látnunk. Kérjük a Szentlelket, hogy adjon fényt és irányítsa tetteinket, és ne habozzunk megfelelő tanácsot kérni másoktól is.

Így a családi és társadalmi kötelékek a hit és az Isten iránti szeretet tapasztalata által megerősödnek, és képesek lesznek rá, hogy ellenszegüljenek, **„a modern város közösségi elsivatagosodásának. (...)** Egy család mosolya képes legyőzni városainknak ezt az elsivatagosodását. És ez a család szeretetének győzelme. (...) A bábeli terv élettelen felhőkarcolókat épít. Isten Lelke

**viszont virágba borítja a sivatagot
(vö. Iz 32,15).”[13]**

Mielőtt befejezném e sorokat, ismét hangot adok annak a vágyamnak, hogy ebben a hónapban intenzívebben imádkozzunk a Pápaért és a 3-án kezdődő szinódusért. Kérjük a Szűzanya, az Egyház Anyja és a Családok Királynőjének közbenjárását, és így Isten trónja előtt hatásosabb lesz imádságunk mindazon emberek ezreinek kéréseivel együtt, akik ugyanazért a szándékért imádkoznak.

Még egyszer arra kérlek benneteket, hogy igyekezzünk nagyobb áhítattal imádkozni a rózsafüzért és szemlélni annak minden egyes titkát. Ha jobban elmélyülünk Jézus és Mária életében, megerősödik majd bennünk a vágy, hogy még inkább testvérünként bánjunk minden

emberrel, hogy elérjünk
mindenkihez.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket!

Atyátok

+Javier

Róma, 2015. október 1.

.....

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1974.
február 14., 1.

[2] *Ugyanott*, 3.

[3] *Mt* 5,48.

[4] *1Tesz* 4,3.

[5] SZENT JOSEMARÍA: *Útmutatás*,
1934. március 19., 47.

[6] *Ugyanott*.

[7] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések a személyes imádságból, 1975. március 27. („Por las sendas de la fe”, Madrid, 2013, 160. o.).

[8] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Familiaris consortio* kezdetű apostoli buzdítás, 1981. november 22., 52.

[9] SZENT II. JÁNOS PÁL: *Christifideles laici* kezdetű apostoli buzdítás, 1988. december 30., 35.

[10] FERENC PÁPA: Az Úr angyala imádságon elhangzott beszéd, 2015. szeptember 6.

[11] *Ugyanott.*

[12] *Ugyanott.*

[13] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2015. szeptember 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2015-oktoberi-
levelle/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2015-oktoberi-levelle/) (2025.04.14.)